

Ultima sesiune N.A.T.O. s-a caracterizat
prin mentinerea vechilor divergențe

- Cum a intrat aici?
- N-a intrat. A rămas de la sesiunea trecută!

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

DIVERGENTE

Desen de A. POCH

A. POCH '63

ur z i c a

ÎNȚILNIRE CU VARA

de ȘTEFAN TITA

Se revărsau cascade mari de soare
Și termometrul tot urca grăbit.
Cînd sub erupția de parfum și albă floare
Cu Vara față-n față m-am găsit.

Era așa, ca-ntotdeauna, caldă,
Cu gene lungi ca spicul auriu,
Și c-o privire ce-n azur se scaldă
Cu ea la drum m-a invitat să viu.

Fără-ndoială am pornit voioși
Și iată-mă de dînsa însoțit
Trecînd prin văi și munți, impetuoși
Aveam la piept bilet în circuit.

Pe unde Hogaș, în decor feeric,
Suia cu greu pe drumuri din Carpați
Noi am ajuns purtați de teleferic
Pe-o sirmă ca mărețele-nșirați...

Cabanele cu licăr roș în frunte
Ne-au ispitit să facem un popas,
Și-am savurat pe creștel nins de munte
Meniuri ca la Athenée Palace...

Un foc de tabără pionierească
Ne-a fermecat și-am petrecut cu sirg,
Doar noaptea reuși să ne-așipească
Tîrziu, cînd stelele dădeau în pirg...

Apoi am mers într-o amiază dalbă
Pe litoralul nostru dantelat.
Și valul mării cu spinarea-i albă,
Spărgîndu-se de mal, ne-a salutat!

Peste faleze leneș despletite
Era un mozaic multicolor,
Și oameni, mii, în graiuri diferite
Se-nțelegeau, cum nu gîndeai, ușor...

Ei se căleau la soare ca metalul
În ceas de muncă grea, dar roditor.
Și-n cinstea lor acuma litoralul
S-a transformat în minunat decor...

În cursa noastră ademenitoare
Noi am văzut crescînd pe Bărăgan
O pline caldă și îmbietoare
Cu coaja brună și cu miez bălan...

Aveam atîtea planuri făurite,
Aveam atîtea încă de văzut,
Cînd călăuza mea, pe nesimțite,
Cu primul vînt mai rece-a dispărut...

Plecînd, a însemnat în mare grabă
Pe-o filă albă de pe calendar:
— Eu îți urez acuma spor la treabă
Și, sigur, ne vedem la anu' iar!

LA MOSCOVA...

...ÎNȚILNIRE ÎNTRE FEMEII!

Desen de V. CRIVĂ

Discuție între pozitiv și negativ

Eroii (din algebră): un minus și un plus

„—“: Nu!
„+“: Da!
„—“: Ba nu se poate!
„+“: Se poate!
„—“: E exclus,
Nu vreau și nu se poate!
„+“: De ce, din ce motiv?
„—“: Prin definițiune n-admit ce-i pozitiv!
„+“: Atunci să tac!
„—“: De teamă că nu ai argumente,
Trăești din afirmații cu minim de procente!
„+“: De pildă?
„—“: Chiar în teatru, perfecții tăi eroi
Arată, cîteodată, pedanți, stingaci, greoi;
Eroii mei sînt supli și imaginativi
Trăesc mai bine parcă ai mei, cei negativi,
Cultivă paradoxul, metafora și n-au
Brutalitatea simplă a vorbelor pe șleau...
„+“: Da, însă negativi au rolu-n permanență
Să scoată prin contraste pe-ai mei în evidență!
„—“: Defectul are farmec, coboară pe pămînt!
„+“: Ba calitatea-nalță pe om și-i dă avînt!

„—“: E omenesc cusurul!
„+“: Să-l curmi e mai uman!
„—“: Tot omul are lipsuri oricît de puritan...
„+“: Da, însă în viață urcîndu-se pe trepte
El e dator cusurul să vrea să și-l îndrepte,
În teatru autorul trasînd vital jaloane
Și-afundă cîte-odată privirea în cotloane.
E autentic poate și-un colț întunecos,
Dar cît de autentic e drumul luminos!
„—“: Lozincă pozitivă!
„+“: Cumetre negativ,
Lozınca e mesajul expus rezumativ;
Nu cer ca autorii să-l scrie-n rezumat,
Îl vreau deplin și sigur în oameni conturat!
„—“: Adică eu din piesă s-o șterg?
„+“: Ba stai așa,
Ca să-mi compar cu tine concret puterea mea
Iar dacă din gregeală învingi tu uneori
Cum să te-acuz pe tine? Acuz pe autori
Că m-au transcris anemic... Ei poartă toată vina
Cînd mi-a căzut mesajul odată cu...
... Cortina!

O. CONSTANTIN

M i s - a c o m a n d a t O S C H I Ţ Ă

— Exagerare conştiinţă —

Şase luni din douăsprezece stai pe teren. Colinzi ţara. Şantierul, fabricile, ogoarele. După cum te poartă instinctul şi nevoile reportericeşti.

Te întorci întotdeauna plin de amintiri, de prietenii, de fapte noi care te fac să te simţi mai bogat, să ai de scris mai multe lucruri. Şi, niciodată, când e vorba de o nouă plecare, n-ai reuşit încă să scrii tot ce ai cules în cea anterioară. Lucrurile se adună, rămân pe agenda datoriilor tale şi trebuie să te consolzi cu gândul că vor fi scrise altădată, într-un răgaz mai lung. Apoi se adaugă altele, şi altele, dar fără să le covârşească, să le şteargă pe cele dinaintea lor. Faptele se adună, chipurile de oameni se înmulţesc, universul realităţilor ce se depozitează în tine devine tot mai larg.

Aşa că, de la o vreme, nu mai faci deosebirea între cele şase luni de teren şi cele şase de la masa de scris. Te trezeşte la „realitate”, însă, cite un telefon amabil şi îndatoritor:

— Alo, ne scuzaţi că vă deranjăm, n-aţi vrea să plecaţi pe teren pentru noi?

Răspunzi uimit, ca ostaşul care se întoarce din războiul de o sută de ani şi găseşte acasă ordin de chemare:

— Tovarăşe, nu vă supăraţi, dar eu abia m-am întors...

— Da? Şi sînt lucruri interesante pe teren?

Îi răspunzi cu milă, ca unuia care a stat în exil cel puţin cît Hugo:

— Bine-nţeles: foarte interesante! Iar el se bucură sincer:

— Ei da, eram sigur; eram sigur că sînt!

În clipe din acestea ai vrea să-l întrebi sincer dacă pînă atunci a fost convins că faptele interesante de pe teren se epuizaseră, dar nu mai apuci:

— Ştiţi, avem şi noi un fapt foarte interesant, pe care am vrea să vă propunem să ni-l scrieţi.

— ...

— Foarte interesant, pe cuvînt; a spus asta şi tovarăşul redactor-şef, tocmai de asta ne-am gîndit la dumneavoastră ... Ce ziceţi, aţi fi de acord?...

— De acord? Cu ce, frate, cu ce să fiu de acord?

— Nu v-am spus? Să plecaţi pe teren pentru noi; să ne scrieţi ceva!

— !?!

Şi, pentru că el nu înţelege prin telefon ce înseamnă replica de mai sus, încearcă să te convingă:

— V-am spus că avem un fapt deosebit de interesant, chiar şi tovarăşul redactor-şef a fost încîntat cînd l-am propus... Ştiţi, într-o gospodărie colectivă...

— Tovarăşe, nu-ţi mai bate capul cu mine, ţi-am spus: abia m-am întors de pe teren, am destule de scris, nu plec acuma, pot să vă dau ceva din ce am cules eu; un lucru care m-a impresionat şi pe care vreau neapărat să-l scriu.

El cumpăneşte un moment. Nu ştie cum să te refuze. Pînă la urmă spune cu regret:

— Foarte bine, dar ştiţi, în plan la noi eraţi trecut cu povestirea asta, ştiţi, e cum nu se poate mai interesant: într-o gospodărie colectivă, ţăranii şi-au vîndut toţi caii

şi-au cumpărat vaci! Conflict serios, material gras, chiar şi tovarăşul redactor-şef...

— Tovarăşe, dar eu măntorc acum de la Hunedoara. Pot să-ţi scriu despre Tripşa, dacă vrei; m-a impresionat foarte mult omul asta...

— Cum să nu vă impresioneze; cred şi eu! Un om ca Tripşa!... Un adevărat om al zilelor noastre... Dar ştiţi, noi despre Tripşa încă nu ne-am gîndit să scriem. O să scriem şi despre el; dar, deocamdată, ce ziceţi: şi-au vîndut caii şi au cumpărat vaci!... Subiect, nu glumă, nici nu pot să cred că nu vă tentează.

— Frate, dragă, tovarăşe, cum să-ţi explic, în clipa de faţă nu mă interesează. Vin de la Hunedoara. Am găsit gata un laminor pe care-l lăsasem doar la fundaţie, am găsit căsătorii nişte oameni care nici nu se cunoşteau cînd am fost eu ultima dată. Acţiunea de la oţelărie, cu obţinerea de către fiecare muncitor a unei calificări superioare, s-a extins în toate sectoarele. Un tînăr pe care anii trecuţi l-am văzut cum a venit timid la cercul de artă plastică, a avut o pînză expusă la Londra. Furnalul cel mare dă producţie din plin... Uite, dacă vrei, m-am întîlnit în tren cu nea Viorel Ubaru, Erou al Muncii Socialiste. Mi-a povestit despre o metodă de cultivare a roşiilor pe care a învăţat-o el în Cuba...

— Şi, credeţi că a vinde nişte cai şi a lua în locul lor vaci, este o temă mai puţin importantă?

— Domnule, o fi, nu spun: dar eu sînt plin ca o albină de aceste impresii.

— Bine, dar gîndiţi-vă: la noi în plan sînteţi trecut cu o asemenea povestire, devine el patetic; gîndiţi-vă că avem şi noi o răspundere, tovarăşul redactor-şef a aprobat personal planul şi a spus că este o idee foarte bună să ne adresăm dumneavoastră...

— Ei, a greşit; ce vrei, greşesc uneori şi redactorii-şefi! Pentru o asemenea povestire puteaţi să vă adresaţi lui G. El se pricepe la

septel; are şi un văr de-al doilea care e brigadier zootehnic; e plin de elemente ale noului în acest domeniu!

— Foarte interesant! O să-l rugăm să ne scrie... Dar, spuneţi-mi, care G? Cel care a făcut filmul?...

— Exact.

— A, îmi pare foarte rău, dar nu putem!

— De ce?

— Pentru că este o lege în redacţia noastră să nu cerem unui om care a scris despre un lucru, să mai scrie o dată despre el... Ştiţi, noi vrem să păstrăm prospeţimea...

— Nu înţeleg.

— Esimplu: G a scris scenariul filmului cu acest subiect, noi de-acolo ne-am inspirat în momentul cînd am făcut planul numărului; nu putem să-i cerem tocmai lui. El a văzut lucrul acesta pe ecran; ne trebuie un alt om, care să-l vadă în proză, tovarăşul redactor-şef...

— Ce spuneaţi? Cum „de acolo v-aţi inspirat“?

— Cînd am făcut planul. Ne-a plăcut subiectul şi l-am trecut în plan. Tovarăşul redactor-şef a zis: „Iată un subiect interesant“. Şi a dat şi o idee: să-l scriem sub formă de schiţă, nu de reportaj, ca să putem amplifica momentele dramatice. Am o listă cu toate aceste momente; mi le-a dictat chiar tovarăşul redactor-şef: 1) omul şi simţămîntele lui pentru cal; 2) omul şi simţul rentabilităţii; 3) omul şi rentabilitatea vacii; 4) omul o rupe cu trecutul, adică îşi scoate calul din inimă. Vedeţi, totul e pe om, totul e uman, chiar aşa spunea şi tovarăşul redactor-şef, lucrurile trebuie văzute dintr-un unghi uman. Altfel, credeţi că luam noi acest subiect?!

— Bine, tovarăşe, dar asta se aseamănă cu subiectul filmului lui G.

— Bine-nţeles. De asta v-am cerut să scrieţi dumneavoastră, şi nu el.

— Dar dumneata adineaori spuneai că-i un fapt de viaţă!

Îl simţi cum la capătul celălalt al firului face un gest care arată că nu te înţelege:

— Păi, sigur, tovarăşe, ce, filmele noastre nu se fac după fapte de viaţă? Chiar şi tovarăşul redactor-şef, care-i şi profesor de estetică...

De data asta nu-l mai rabzi. Te infurii şi i-o spui direct:

— Bine, amice, dar cum puteţi recurge la asemenea subterfugii cînd realitatea noastră e plină, plină de tot felul de fapte, care de care mai interesante!...

În loc de răspuns, la capătul celălalt al firului auzi un oftat şi apoi abia, vocea:

— Ştim, credeţi că nu ştim? Dar pentru asta trebuie să mergi pe teren! Noi cînd să mergem? Noi avem de făcut revista; chiar şi tovarăşul... Şi repede îşi dă seama că trebuie să profite de acest moment duios: Vedeţi şi dv. care e situaţia. Nu puteţi să ne refuzaţi, nu-i aşa?

— Regret, dar sînt nevoit să vă refuz!

— Tovarăşe, gîndiţi-vă ce se întîmplă dacă ne refuzaţi! Subiectul e trecut în plan cu numele dumneavoastră, planul e aprobat de tovarăşul redactor-şef.

— Ce să vă fac, de ce nu m-aţi întrebat şi pe mine?

— V-am căutat, dar nu răspundea nimeni la telefon.

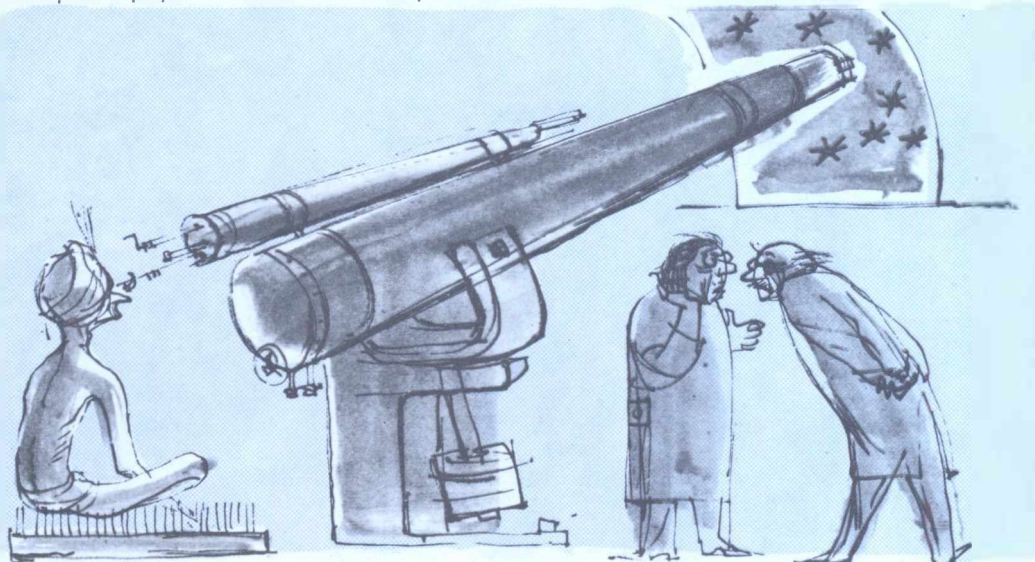
— Poate că eram plecat pe teren.

— Omul e de-a dreptul disperat:

— Ei, vedeţi, vedeţi cum vă rupeţi de problemele esenţiale, dacă staţi tot timpul pe teren!...

Peste cîteva zile, într-o şedinţă eşti criticat că refuzi temele de stringentă actualitate.

Numeroşi savanţi occidentali au protestat împotriva perturbării cercetărilor cosmosului din partea forţelor militare ale S.U.A. prin lansarea a 400.000.000 ace la mare altitudine.

— Ăsta-i singurul „specialist“ care ar putea să se mai descurcel!...

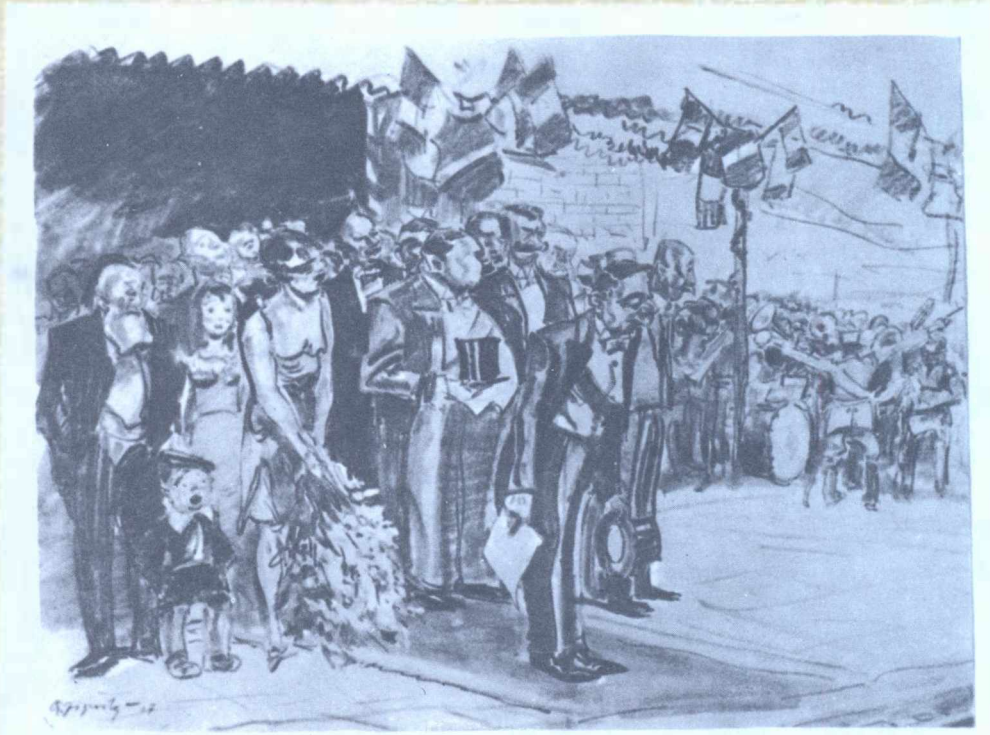
Desen de CIK DAMADIAN

AUREL J I Q U I D I

DEZĂRMARE

1935

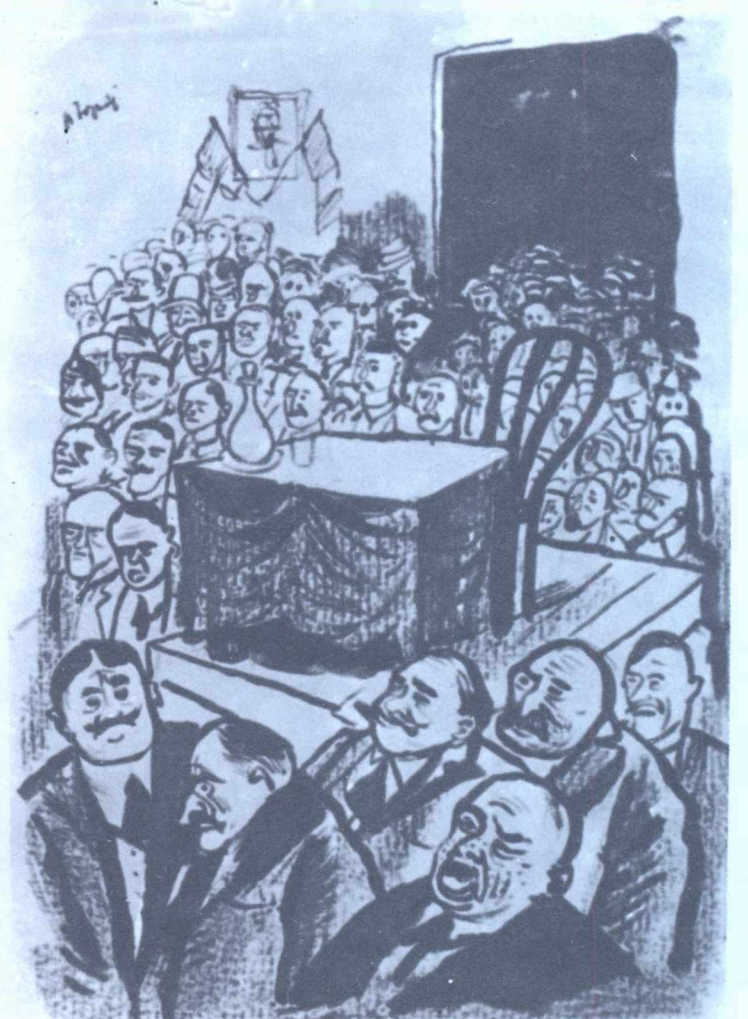
SOSIREA MAJESTĂȚII SALE

1927

COANA JOIȚICA LA TALCIOAC

1956

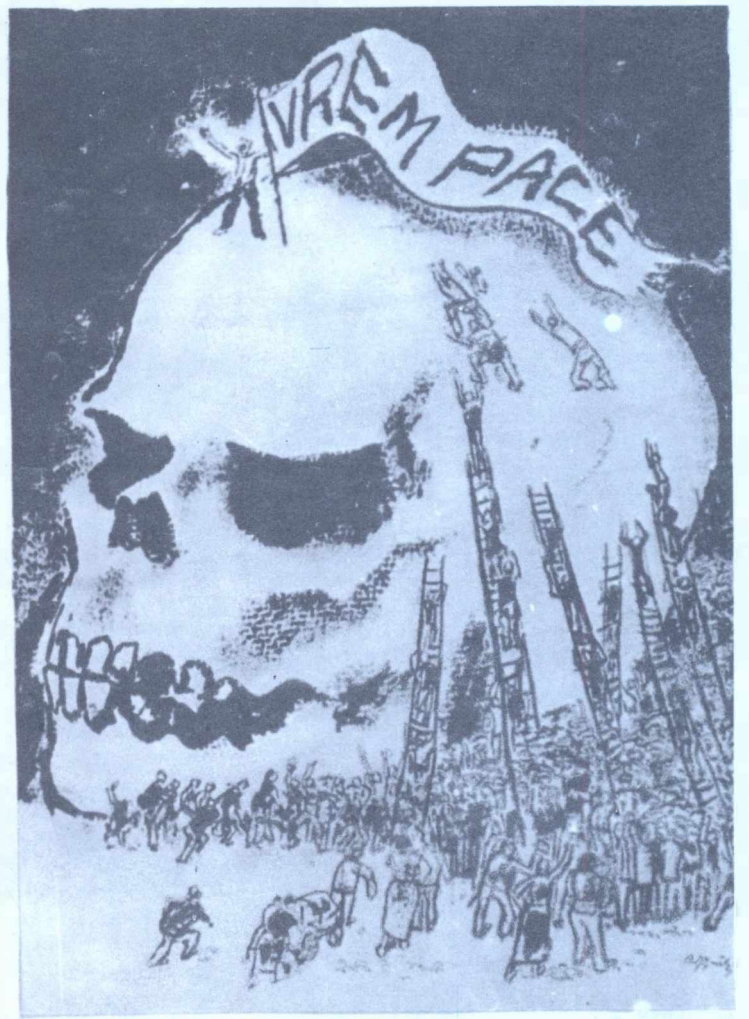
ÎN AȘTEPTAREA DEMAGOGULUI

1935

VISUL FLĂMÎNDULUI

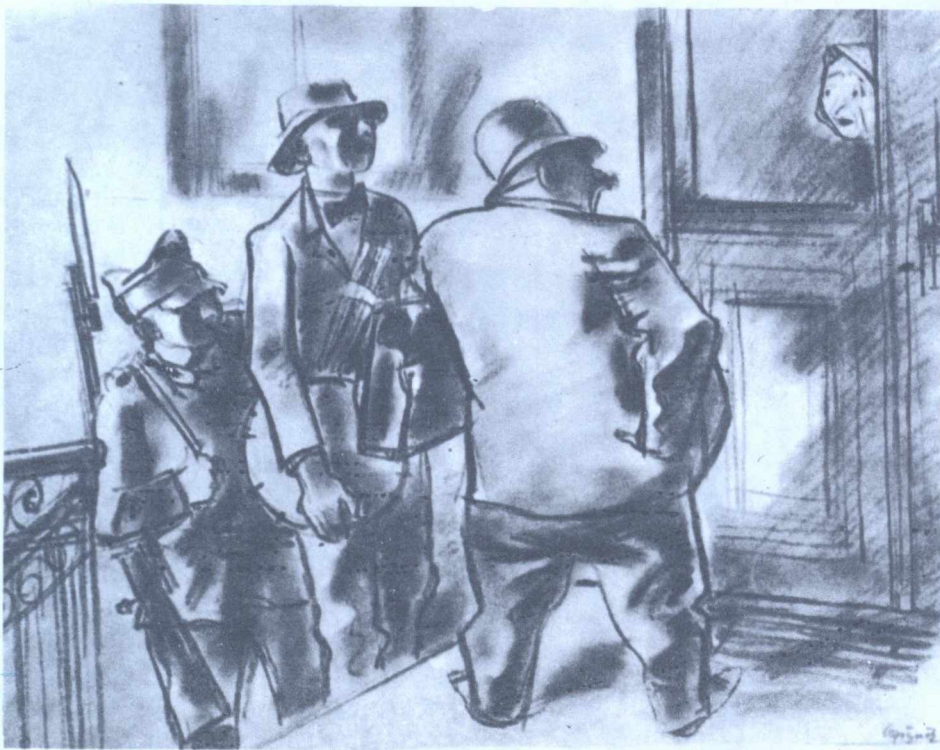
1932

VREM PACE

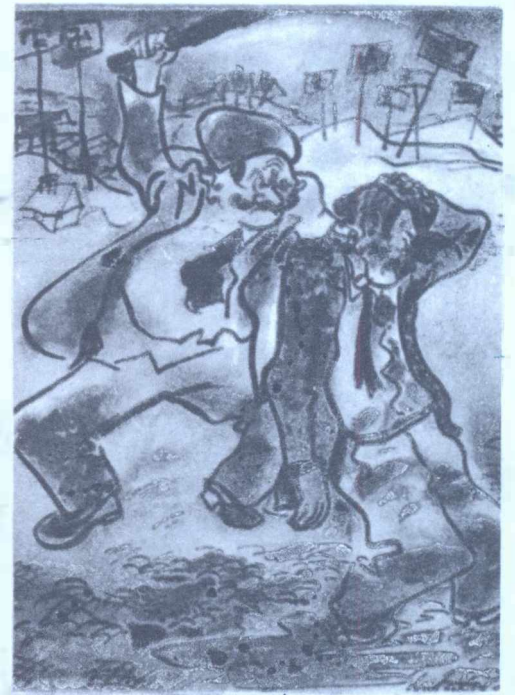
1935

SALA DALLES
IUNIE 1963

PERCEPTORUL

1933

— ÎNAPOI DE LA VOTUL LIBER, CĂ
TE VOTEZ EU CU LINIA DREAPTĂ

1936

SCAUNE EXPERIMENTALE

de VALENTIN SILVESTRU

Eram vreo zece oameni în grădina cinematografului din Tg. Jiu. O seară plăcută și înmiresmată, un zefir dulce pieptănind arborii și un film soporific. Toți ne simțeam atât de bine — cum spune Colas Breugnon — încît dacă ne-ar fi mîngîiat cineva pe spinare am fi început să toarcem ca motanii. Pe ecran imaginile se perindau lente și apoase: un vultur deznădăjduit se chinuia parcă să ouă pe un pisc inaccesibil, un om înfășurat într-o pătură cadrilată cînta călare pe un catir, un cățel prăjit de soarele fierbinte privea cu ochi de untdelemn universul sporlăcit: Anzii Cordilieri în color, cu sonorul defect.

După zece minute, nu ne-am mai simțit bine. Peste alte cinci, grădina a început să foiască, să foșnească, să zumzăie, să fornăie. Nu din cauza filmului — deși ne arăta cactuși.

— Ce e, omule, ce te tot frămîntî?

— Nu-mi gălesc locul, prietene. Al naibii să fiu dacă știu de ce.

— Și dumneata, cetățeanco?

— Și eu. Parcă aș sta pe grătar.

Un tată și-a luat copila pe genunchi. Un copil s-a urcat în genunchi pe bancă. Mă așez și eu pe un șold, pe urmă ca amazoanele engleze — cu gîtul întors spre fotografiile mișcătoare. Degeaba. Nu merge.

— Cine-o fi făcut băncile astea, tovarășe?

— Ia să-l ții aici și pe el două ceasuri...

— Mare chin.

— Costică, eu pun haina ta sub mine, să știi...

— Numai s-ajungă!

N-ajunge.

Banca e de vină. E făcută din trei stinghii depărtate și colțuroase. Poftim de stai! Oricum te așezi, te împarte în trei felii și o face ciinos, fără nici o cruțare.

— Vecine, eu plec, că-s numai vîrci. Aici de pui un cal, zebură îl face.

— Plec și eu, n-am nici o bucurie de film.

Pe ecran, o ființă cu pălărie bărbătească și două rochii, suride trist. Păcat...

În grădina n-a mai rămas decît operatorul.

.....
Tonomatul fredonează, clinchetul familiar al cuțitelor pe farfurii încălzește urechea, ciorba de morun aromește atmosfera. Braseria „Ambasador“, din inima Capitalei, își desfată clienții cu aerul ei modern și lumina odihnitoare filtrată prin perdele de borangic.

Stăm la masă patru necunoscuți. Mîncăm în tăcere. Terminăm primul fel. Vorbim. Ce să facem altceva? Unul ne sfătuieste să înghițim antinevralgicele pisate pentru că atunci au și efect de somnifer. Altul, într-un acces romanțios, scoate din portofel o poză: are o fată mai înaltă decît el dar ne mărturisește că nu-i poartă pică fiindcă față de maică-sa are totuși o înălțime destul de rezonabilă. E fructul unei căsnicii din dragoste la o mare înălțime, într-o cabană de pe Paring.

O conversație agreabilă, instructivă.

Și cu toate acestea nu ne simțim bine deloc.

— Din cauza scaunelor — lămurește unul impresia tuturor.

— Ați văzut cît de ingenios sînt gîndite? Dacă te lași pe spetează te taie exact sub omoplați.

— Într-adevăr, parcă te-ar opera perpendicular pe coloana vertebrală.

— Dar ia încercați să renunțați la spetează: stați cu coatele pe masă... Ei, ce simțiți?

— Exact pe rinichi. Marginea de jos a spătarului pătrunde în rinichi. Omoară șalele, fraților. Nu-i de stat pe ele nicicum.

Întoarcem toți scaunele cu spetează în față. Speteaza e ca un corn de lună așezat pe cant. Nu e frumos să stai călare pe scaun. Dar dacă n-ai încotro!

Fripturile trec din farfurie spre gură, peste speteze, ca berzele peste barierele de cale ferată.

Pe cine să-l feliciți pentru construcția mobilierului? E un anonim, un creator necunoscut, ca în folclorul vremilor legendare.

Ospătarii zimbesc. Ei mîncă la bucătărie pe o laviță adusă de unul din provincie.

.....
Dacă m-a atras ceva la cinematograful „23 August“ din Brăila în acea zi de mai pe cînd eram călător de trei ceasuri prin oraș, apoi a fost titlul filmului. Era lung și melodios. Actrița principală, o fată cu părul de culoarea mazărei furajere gătită cu smîntînă, se plimba pe bulevarde largi, călcînd unduioși și fluturîndu-și fusta ca o pinză de corabie. Mai apărea și un flăcău tomatec, amintind un personaj din Twain: avea un nas blajin, privirea mată și se dovedea sincer atașat de agricultură, fiind mindria și mîngierea unei văduve ce pierduse pînă atunci din felurite motive cinci bărbați.

Cînd m-am trezit, filmul se topea în crepusculul acțiunii cu un final de goarne și impuscături.

M-am ridicat odihnit, bine dispus, rîdînd și scaunul, cu un gest obișnuit în toate sălile de spectacol din lume.

— Vai!

Eu am țipat?

Da, și eu.

Și alți o sută.

Deoarece cînd ridici fotoliul greu de piele burdușit cu fin și ghintuit cu metal alb, el te lovește sec exact peste glezne, făcînd să ți se taie picioarele. Marginea pe care ai stat se lasă ușurel spre spătar, rotindu-se în jurul axului, iar marginea cealaltă vrea să vină cam la locul de unde a pornit-o prima. Cum nu-i vin la socoteală picioarele tale, ți le reteză tocmai la punctul fin și dureros pe care cavaleriștii îl numesc chișiță și pe care jockeyi îl învelesc la cai în jambiere albe.

— Ce, te-ai lovit?

— Păi!

— Se vede că nu ești brăilean de-ai noștri. Noi ne-am obișnuit.

— Nu sînt, adevărat. Dar ia arată-mi și mie cum vine obișnuința?

Brăileanul a rîs scurt și mi-a arătat.

— Vezi? Te ridici, dar în același timp faci o săritură bruscă în lături: un exemplu. Al doilea: te ridici încet, încet de tot, ținînd scaunul cu amîndouă mîinile. Nu-l lași neam, pînă nu te-ai depărtat — ca la paralele. Ai făcut vreodată gimnastică la paralele? Așa. Și iarăși sari pe neașteptate. N-are cum să te prindă.

— Mai este o metodă — se amestecă și un alt binevoitor.

— Ia s-o văd și pe asta.

— Nu te ridici deloc.

— Să rămîn toată viața în cinematograful?

— Nu, n-o lua și dumneata așa. Nu te ridici deloc și cineva, cu care ai venit la film — soție, o cunoștință, o rudă, mă rog, ce-o fi — stă pe rîndul din spate. Ține scaunul de dedesubt și dumneata te scoli. Cînd i-ai zis: „gata“, adică după ce-ai ieșit din rînd, atunci numai bine îi dă și ea drumul. Pe urmă treci dumneata pe rîndul din spate, și-i ții ei scaunul. Pricepi?

Da. Înțelesesem bine. Aveam însă tren și nu mai puteam rămîne pentru experiențe.

Probabil că mă voi întoarce într-o zi. Nu merită?

Jnele birouri iau cîteodată aspect de cafenea

— Trebuie să recunoașteți cîstit că aveți și unele lipsuri!

— Da. Ne lipsesc... tablele și biliardul!

Desen de AL. CLENCIU

Poetul și muza

Să știi că nu mă mai inspiri,
I-a spus răstît poetul, muzei:
Ești fabricantă de iluzii,
Cu vag parfum de trandafiri.

Cîndva te-am mai crezut, știi bine
Cînd suspinai printre regrete
După bujori și violete.
Dar, vād c-o fii tot în suspine...

Nu ne-nțelegem! De prisos,
Să faci acuma pe îmbufnata!
Ce-a fost a fost, de-acuma gata!
Nu smiorcăi, că nu-i frumos.

Eu nu vorbesc nemotivat:
Și criticii, cam au dreptate
Cînd spun că fabric versuri plate.
Dar, cine mi le-a inspirat?

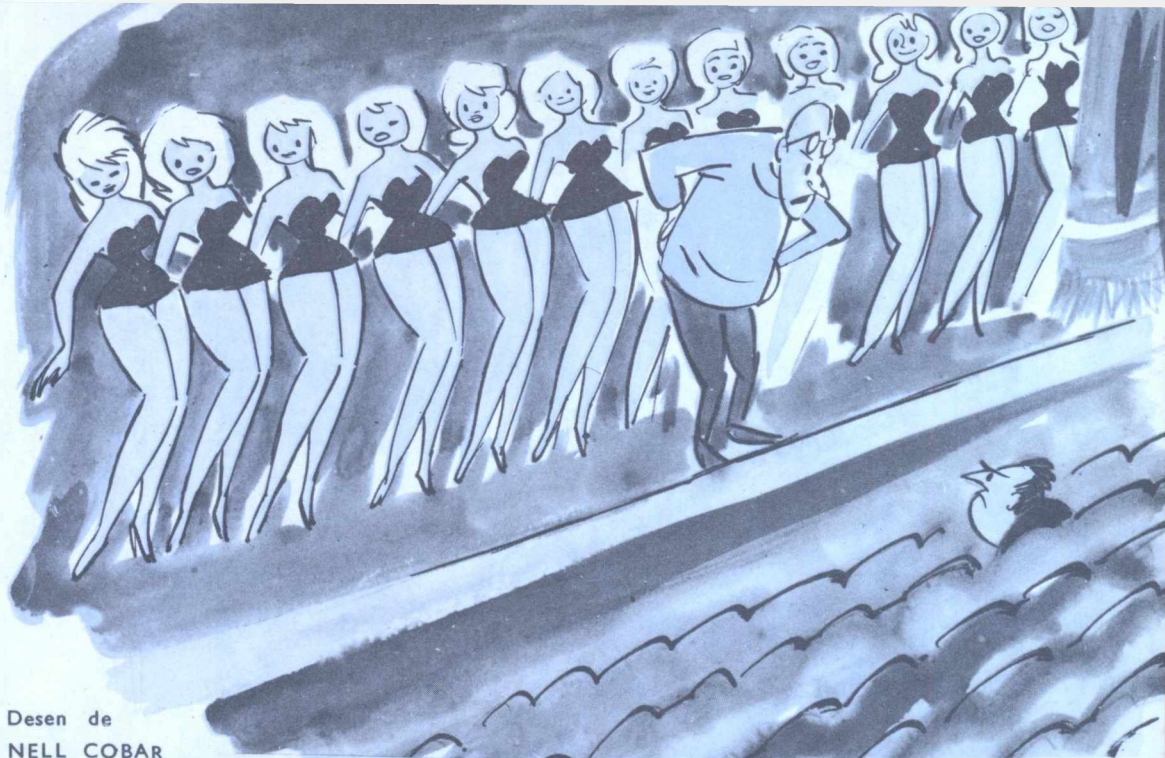
Nu vezi că-s rupt complet de viață?
Cînt luna plină, gize, flori,
Trăind mereu cu capu-n nori.
La asta cine mă învață?

De-am vrut să cînt primii fiori,
Tu-mi creionai grăbit pe pagini
Cu un sirop dulceag, imagini
Să-i intoxici pe cititori.

De-am vrut să practic genul liric
Tu, muza mea cu chipul antic,
M-ai definit: ești un romantic!
De aceea scriu azi, gen satiric.

Acuma plec cu toată graba
Adio, simt că mă sufoc,
Nu vreau o altă muză-n loc.
Condei să am! Că merge treaba.

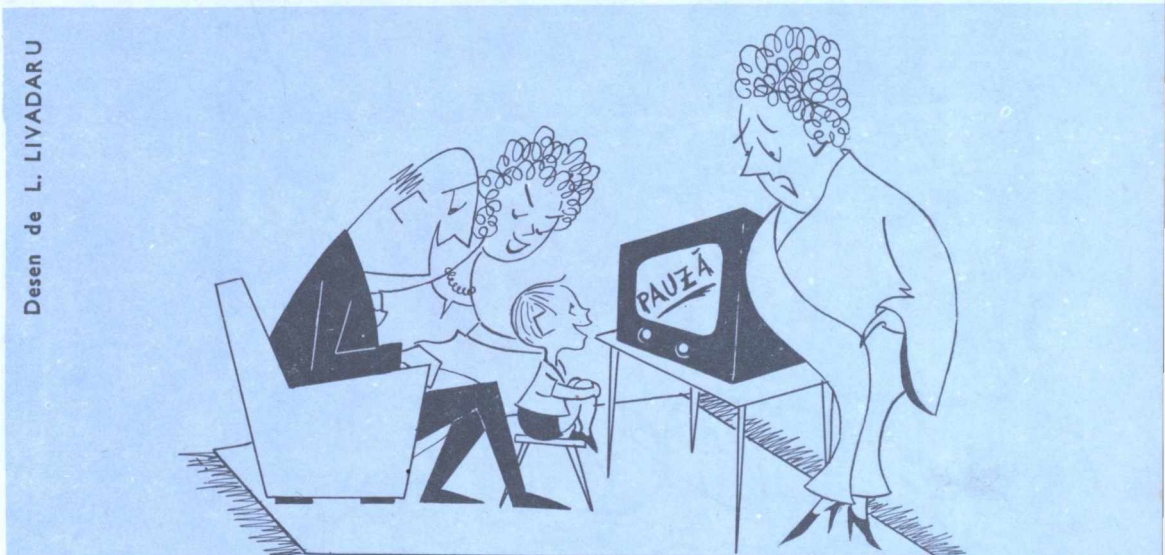
I. RUȘ

Desen de
NELL COBAR

SE MAI ÎNTÎMPLĂ UNEORI LA TEATRUL DE REVISTĂ

— Ce facem 'cu baletul ăsta, că nu merge deloc!
REGIZORUL: — Să mai scurtăm din fustele fetelor!

Desen de L. LIVADARU

— Tanti, bufet n-aveți?!

Fantoma de la Nr. 5

Întîmplarea de mai jos s-a petrecut la Brăila. „Vinalcool“-ul avea în orașul de pe Dunăre un imobil pe strada Transilvaniei nr. 5. La 1 ianuarie 1961, „Vinalcool“-ul a cedat acest imobil ICIL-ului brăilean. O dată cu acest imobil, ICIL-ul a preluat și telefonul 20-11 care se afla acolo. Bun. Mai departe. Mai departe au trecut doi ani de la evenimentul amintit și, într-o zi, de curînd, „Urzica“ a fost informată că respectivul telefon 20-11 zace undeva la intrarea în imobil și, fiind la îndemîna copiilor zburdalnici din cartier, aparatul mai seamănă foarte vag a telefon.

Mai arată sesizarea primită că ICIL-ul, în loc să ceară PTTR-ului anularea acestui părăsit post fantomă, plătea cu consecvență și mărinimie abonamentul lunar convenit oricărui post telefonic aflat în funcțiune. Așadar, de aproape doi ani, lună de lună se iroseau sume de bani. La sesizarea „Urzicii“, răspunsul ICIL-ului a venit prompt: faptele corespund întrutotul, numai că telefonul nu aparține ICIL-ului.

Ce te faci însă că și „Vinalcool“-ul ne răspunde: telefonul nu aparține „Vinalcool“-ului, aparține ICIL-ului, căreia i-am predat încă

din ianuarie 1961. conform ordinului Ministerului... etc.

Pe această temă, „Urzica“ a publicat un material.

Pînă să ne dezmeticim, primim al doilea răspuns al ICIL-ului: telefonul nu aparține ICIL-ului, ci „Vinalcool“-ului. Noi nu am plătit niciodată abonament pentru acest telefon. Punct.

Redactorii noștri deveniseră un fel de suporteri: unii țineau partea ICIL-ului, alții partea „Vinalcool“-ului. „Trage ICIL-ul!“ „Trage Vinalcool-ul!“ „Plătește ICIL-ul!“ „Plătește alcool-ul!“

Inițiaserăm și un soi de Pronosport, numai că în loc de 1,x,2, l-am completat cu: „frișcă“, „X“, „țuică“.

Situația se cerea însă lămurită. Și atunci a propus cineva o soluție genială: să ne adresăm PTTR-ului, Oficiul orașenesc-Brăila, cel mai în măsură for care să ne arate situația reală. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat: Telefonul în chestiune aparține ICIL-ului Brăila, pentru care ICIL-ul a plătit de-altfel abonament, timp de doi ani...

Așa că Pronosportul, ca și meciul, a luat sfîrșit. Cel mai bun de pe teren s-a dovedit ICIL-ul. A plătit fără să aibă habar!

AL. V

oglinzi

MĂGARUL

Dumnealui, măgarul scapă
Cu copita într-o apă
Și-oglinindu-se în gîrlă
Zise: Iha! Ce mocirlă!

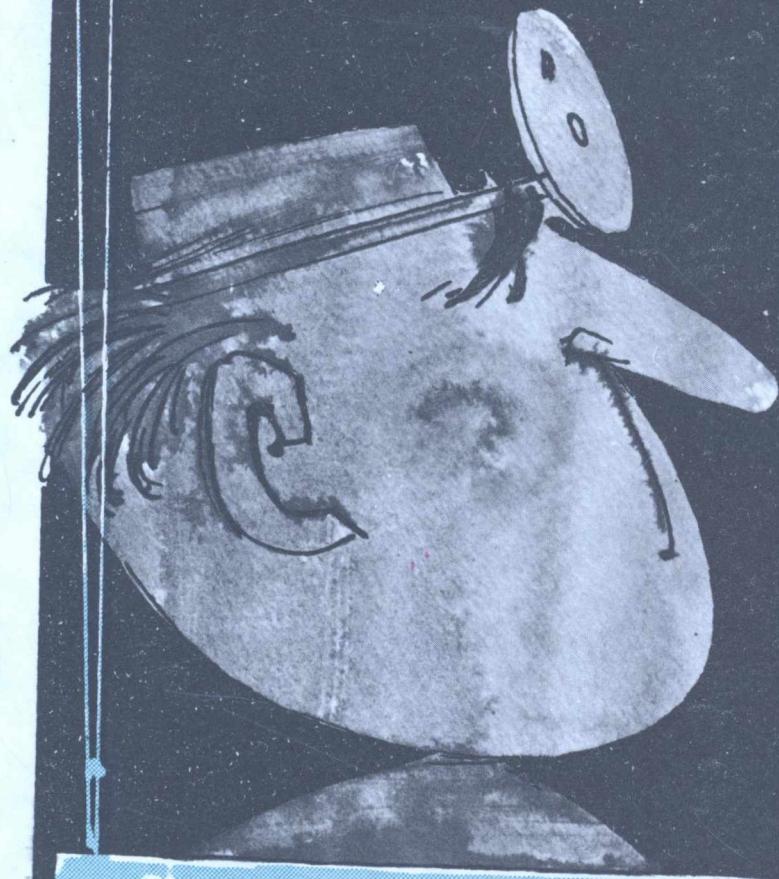
Nu văzuse animalul
Cîte stele scaldă valul...

PROSTUL

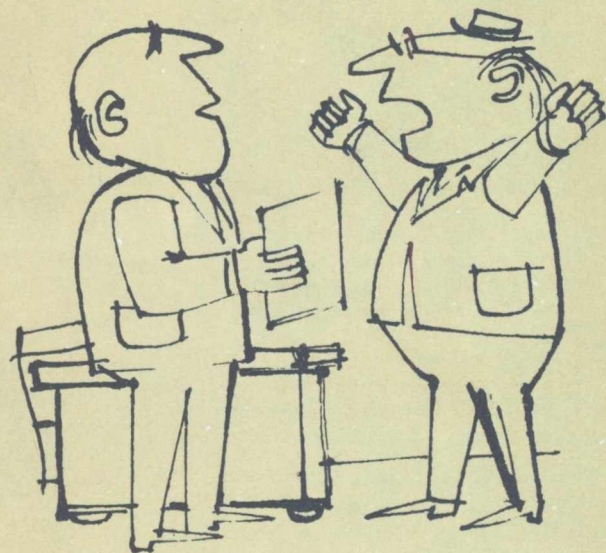
Porcul a intrat în tindă
Și a dat peste oglindă
Cînd zări-n ciob pocitura
Rise, mai să-și frîngă gura

Și cu mîntea lui neroadă
Cheamă tirgul ca s-o vadă...

RODICA T FLOREA

Doctorul Dan Moucha, medic la spitalul din Codlea, a lipsit nemotivat 15 zile.

MEDICUL: — M-am folosit de toate formele de concediu, dar concediu cu avertisment n-am avut niciodată...

UMOR...
SĂNĂTOS

Desene de V. CRIVĂȚ

CR 63

În ziua de 10 aprilie 1963 doctorul Andreescu Toma de la policlinica raională din Roșiori de Vede s-a dus la un meci de fotbal în timp ce pacienții așteptau pentru consultații.

— Bine, bine, dar unde? La tribună sau la peluză?

Moșă comunală Toader Dumitra din comuna Bercioiu, raionul Rm. Vlcea, pretinde bani pentru efectuarea unor tratamente care intră în atribuțiile ei.

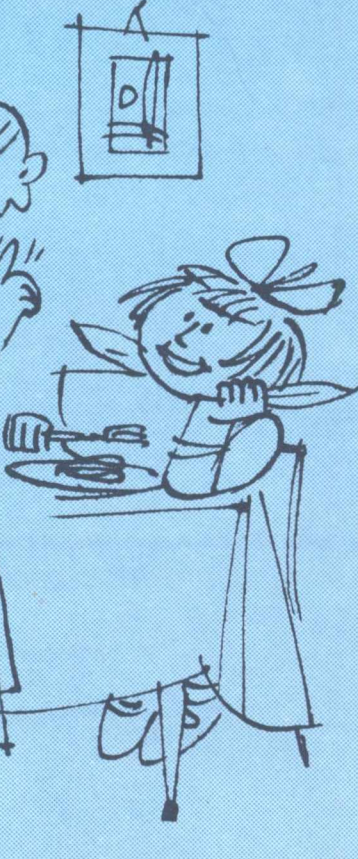
Dar nu înțeleg de ce îmi pretindeți bani pe tratament??
— Așa sînt eu: lucrez pe... „cînste”!

Doctorul Iliescu Ion, medic primar ORL la policlinica „Vasile Roaită” se poartă atent cu publicul. Este foarte conștiincios și are o bogată activitate obștească.

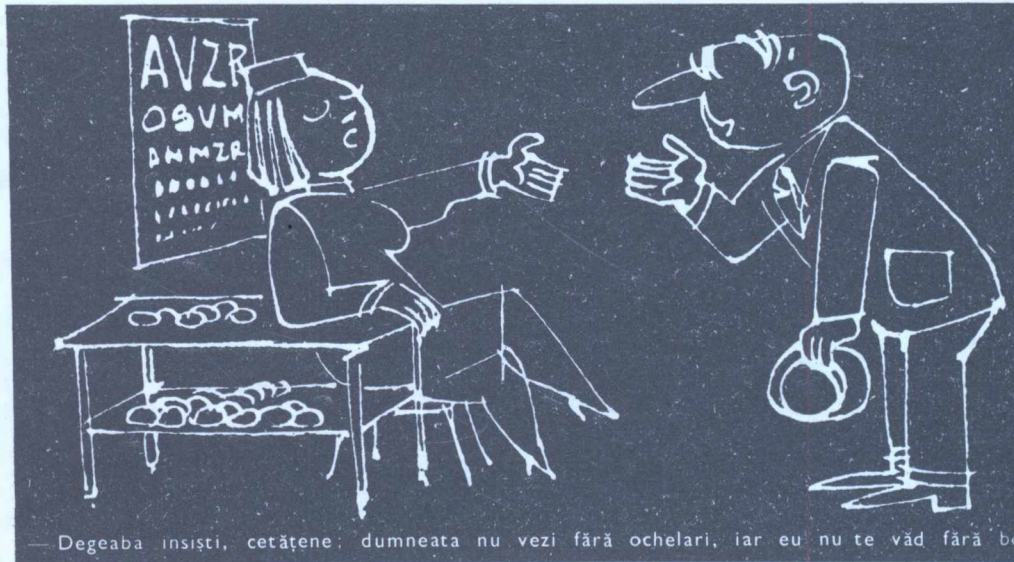
— Să-ți spun sincer: de cînd e dînsul aici a devenit o adevărată plăcere să faci din cînd în cînd cite o amigdalită!

Doctorița Ortansa Bivolaru, directoarea spitalului de copii „Caraiman” din Capitală are o atitudine foarte apropiată față de micii pacienți și gospodărește în bune condițiuni spitalul.

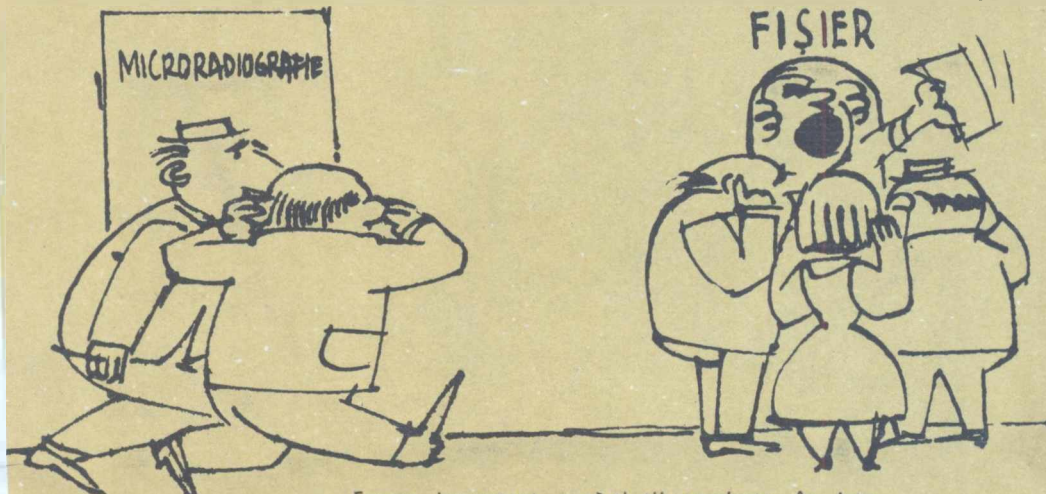
BUNICA: — Dacă nu mănînci frumos, te duc la doctor!
COPILUL: — La tanti Ortansa Bivolaru mă duc cu plăcere!!

Doctorița Lipciuc Maria, medic oftalmolog la policlinica „Bucur” din Capitală, a refuzat să consulte fără bon un cetățean, cu toate că în momentul acela nu avea nici un pacient.

— Degeaba insiști, cetățene: dumneata nu vezi fără ochelari, iar eu nu te văd fără bon.

Asistenta medicală Nestoran Elena, de la centrul de microradiografie din București str. Mihail Eminescu nr. 143, repede pe cetățenii care se prezintă la fișier în vederea examenului microradiografic.

— Foarte important e să-ți ții respirația în fața aparatului și urechile în fața tovarăsei de la fișier!

Unul care

NU SE PRIPESTE

Cind, copil fiind și inter-stinga în A.S. Virtejul, echipa de fotbal a străzii, Petrache a fost uns înaintaș în meciul inter-străzi, el a avut o stringere de inimă: înaintaș înseamnă să fii mereu înaintea... și nu e bine! De ce să te grăbești când știut este că „graba strică treaba” și că „cine umblă încet, departe ajunge”. Ajuns în fața porții, Petrache a avut o scinteiere:

— Și dacă nu intră mingea în gol? Mai bine să...

În scris poți să pui cîte puncte de suspensie vrei, dar în fața porții, dacă nu pui punct îndoielii, scorul rămîne... alb.

Și Petrache a ieșit pe tușă... să studieze noi proverbe.

★

Petrache a crescut normal, fără voia lui, că dacă era după el, nehotărît cum este, abia la 30 de ani ajungea să aibă... vreo 20!

La facultate, Petrache a rămas adept al proverbului: „încetul cu încetul se face oțetul!” Și cum preocuparea lui de bază nu era fabricarea oțetului, n-a făcut mare brînză cu învățătura. A absolvit totuși facultatea cu oarecare întirziere, provocată de proverbul „cine calcă încet, calcă sigur”.

Nenumăratelor intervenții din partea colegilor, Petrache le răspundea invariabil:

— „Cu răbdarea treci și marea!”

N-a trecut marea, dar greul l-a trecut. Și a venit problema căsătoriei.

★

„Boul, cu încetul merge, de-l zorești, se poticnește” a fost devisa lui Petrache. Este de presupus că între proverb și persoana sa a fost o legătură... pentru că, auzindu-se strigat la cununie, Petrache s-a apropiat de masa celuiia care oficia ceremonia și a șoptit cu glasul sugrumat:

— Nu m-ați putea lăsa mai la urmă?

A obținut de a fi chemat mai la urmă, dar cînd i-a venit rîndul, a ținut să ofere o explicație a ezitării sale:

— ...Știți... este o vorbă: „după ce-ți degeră urechile, degeaba îți mai pui căciula”.

★

Acesta-i Petrache: șovăelnic — el zice că-i calm și că are obiceiul să gîndească înainte de a lua o hotărîre — calculat, reținut.

Acum este șeful unei secții în care se execută dispozițiile venite de la serviciul respectiv. Asta-i place: nu cere inițiativă.

În jumătatea de oră de repaus, Petrache se uită cu jînd la cei care se duc și se întorc repede de la bufetul instituției. Și îi admiră pentru operativitatea lor. El rămîne flămînd, reeditînd povestea măgarului lui Buridan: nu știe dacă ar fi bine să ia un sandviș cu șuncă sau un borcan cu iaurt.

Pînă astăzi încă n-a putut fi angrenat în discuțiile de după meciurile de fotbal, pentru că... nu știe cu cine să țină. Săptămîni de-a rîndul umblă netuns, pentru

că nu știe ce tunsoare l-ar prinde mai bine. Se scoală cu o oră și jumătate înaintea altora ca să ajungă la birou, fiindcă se hotărăște greu între tramvai și autobuz. O nouă linie de troleibuz îi provoacă insomnie: nu poate adormi pînă nu stabilește cu ce „număr” să plece la serviciu și totdeauna ia altceva decît și-a propus. Parcurge afișele cu spectacole și cumpără bilete la seria a doua a unui film din care n-a văzut seria întâia.

Și iată că secția noastră a fost antrenată într-o întrecere între secții. S-a ținut o ședință, s-au desemnat obiectivele, s-au stabilit termenii, s-au împărțit sarcinile. Comandament unic pe secție: Petrache.

În locul îndemnulii la muncă, Petrache a pus să se instaleze o lozincă, scrisă cu roșu pe alb: „Cu răbdare, frunza dudului se face mătase!”

În timp ce graficul secției vecine era în urcare, la noi, tot la sugestia lui Petrache au mai apărut două placarde pe perete tot cu proverbe-frînă. Chemat să ia o hotărîre într-o ședință care cerea răspuns imediat, Petrache a ridicat privirea spre noi, cerșind îndurare:

— Fraților... Nu ne pripim? Ce-ar fi să mai chibzuim?

— Tovarășe Petrache, timpul n-așteaptă!

— Nu-i nimic... așteptăm noi... că — vorba aia — nu timpul ne dictează nouă, ci noi sintem deasupra timpului.

Răstălmăcit astfel, citatul croniciarului a dus la pierderea întrecerii și la încă ceva care n-a mai constituit chiar o pierdere: la sfîrșitul lunii ni s-a anunțat că avem alt șef în secția noastră.

De ce proverb o fi legînd Petrache înlocuirea sa din șefie, nu mai știm. Dar noi, ignorînd proverbul „graba strică treabă” ne-am grăbit să scoatem placardele de pe pereții secției noastre.

Și în luna următoare ne-am grăbit să cîștigăm întrecerea. Și-o ținem așa... cu graba, care s-a dovedit a fi soră bună cu treaba.

S. M. RUSU

Ipohondrie

Lîngă-al vieții larg șivol
Tu tot gemi pe perne moi:
„Slabă sînt ca un pisoi,
Înghesată ca un sloi
Și subțire ca un foi.
Am migrenă cu altoi
De la alte boli de soi.
Între umerii-amîndoi
Simt un junghi ca un țepoi,
Ce mînlinc îmi cade-apoi
În stomac, ca un pietroi.
Nu suport carnea de oi,
Fumul de țigări de foi,
Și-s sensibilă la ploi.
Vara, dacă mă despoi

Și fac plajă, mă jupoi.
Casa nouă — doar nevoi:
Nu am ladă de gunoi,
Am eu lustre, dar nu-s noi,
Jos în curte e noroi
Și-al vecinului broscoi
Urlă — parcă e cimpoi.
Iar de la etajul doi
Vine iz de usturoi
Cînd e noaptea neagră-n toi.
Și mai faceți tărăboi
Că n-am fost la lucru joi!”

Iscălește
A. MITROI

FĂRĂ CUVINTE

Desen de C. CAZACU (Brașov)

FĂRĂ CUVINTE

Desen de GROSU MIHAI

Părul

De la începutul vieții,
părul — după cum se știe —
a fost pentru toți poezii,
un subiect de poezie...

Nu puteau să preamărească
frumusețea de fecioară,
fără să nu pomenească,
de podșaba capilară...

Uneori, chiar și acuma,
cite un poet încearcă
să mai cînte părul... Numa'
că începe c-o remarcă:

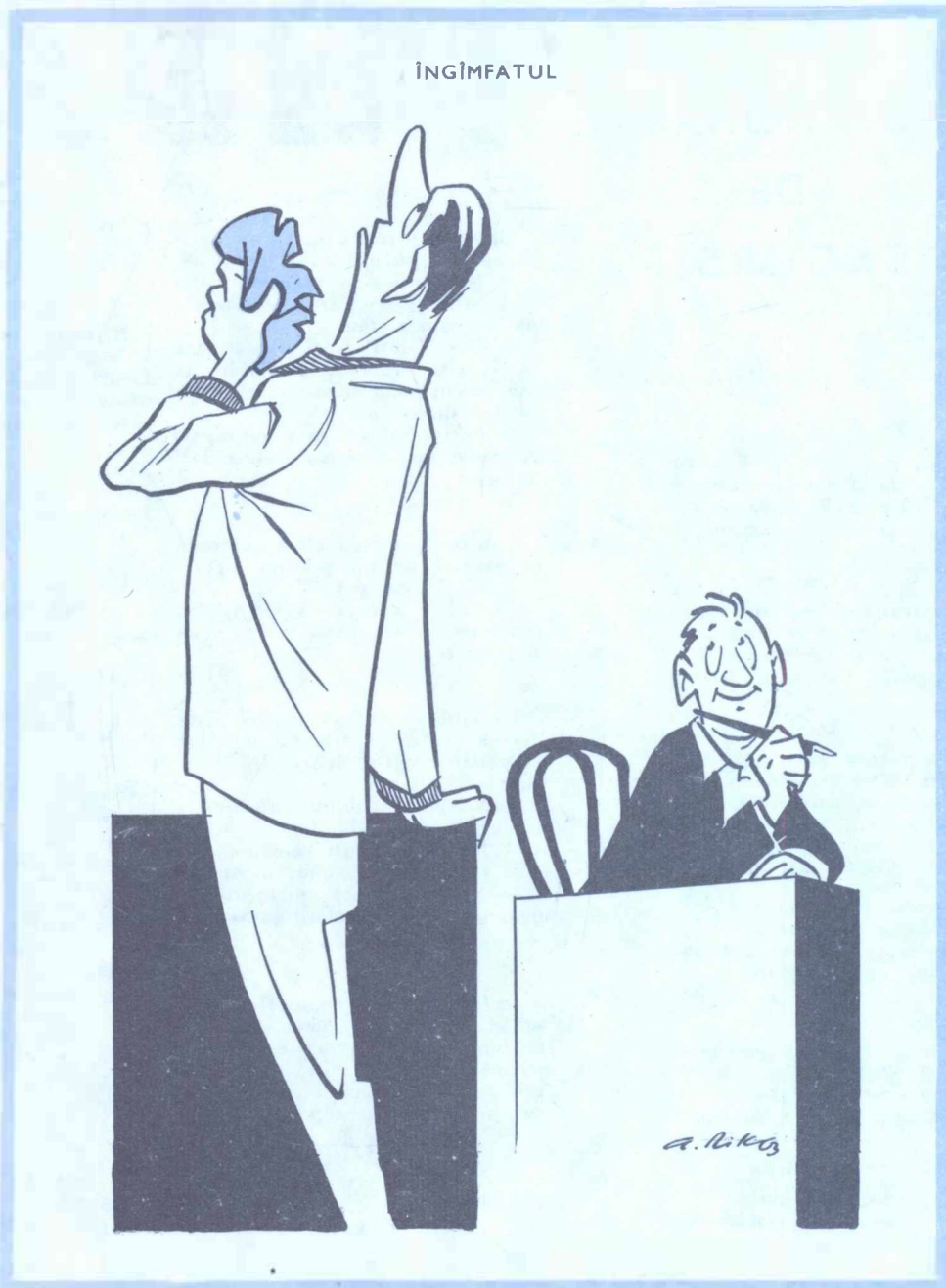
— „Azi e lung și cade-n unde
și în el e numai soare;
mîine însă și-l va tunde
și-i va da altă culoare...

Ba, de la o vreme-ncoace,
— fiindcă părul o orbește,
dumneaei, mă rog, îi place,
să se tundă băiețește...

Și în ce privește părul,
cum pot eu să-mi cînt aleasa,
cînd la sfat, chiar ofițerul
m-a-ntrebat: „Care-i mireasa?“...

MIRCEA BLOCK

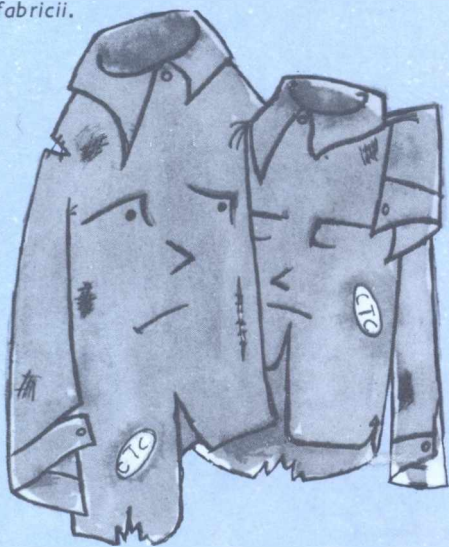
ÎNGÎMFATUL

— Cîte grade să fie, Popescule?
— Unde? Jos la noi, sau sus la dv.?

Desen de RIK AUERBACH

Datorită defecțiunilor serviciului de aprovizionare al fabricii „Porțile de fier” (Turnu Severin), o mare cantitate de cămăși s-a lucrat în asalt, neținîndu-se seama de calitate, din care cauză a fost returnată fabricii.

INTRE CĂMĂȘI: — Chiar, dragă, parcă
am fi fost la un asalt!

Desen de AVRAM ANTON

SECȚIA PENTRU NEÎNGRIJIREA PĂȘUNILOR DIN COMUNĂ

Sîntem informați din sursă sigură că pe lângă Sfaturile populare din comunele Milișăuți și Sucevița, raionul Rădăuți, nu s-a înființat încă secția pentru neîngrijirea pășunilor.

— Păi, dacă nu s-a înființat, de ce să scriem despre ea? — va întreba poate cineva.

Să scriem, fraților, pentru că această secție, deși nu există, activează din plin. Astfel, problema neîngrijirii pășunilor a fost acolo rezolvată, aplicîndu-se strict următorul regulament de funcționare, care prin partea locului este obligatoriu.

Art. 1. Secția pentru neîngrijirea pășunilor din comună are grijă ca nimeni să nu aibă grijă de pășunile din comună.

Art. 2. Pe pășuni poate să crească iarbă cît vrea. De asemenea pot să crească spinii cît vor. Cei de la sfatul popular n-au voie să se ocupe de această problemă spinoasă.

Art. 3. Pe lângă secția pentru neîngrijirea pășunilor, se înființează un birou pentru neîmprăștierea îngrășămintelor naturale și biroul pentru neîmprăștierea îngrășămintelor artificiale.

Art. 4. Se înființează de asemenea o întreprindere locală pentru neîntocmirea și neurmărirea unui plan de măsuri care să îmbunătățească starea pășunilor din partea locului.

Art. 5. Celor care se întreabă cînd a prevăzut sfatul popular să se ocupe de curățirea buruienilor și spinilor de pe pășune, le recomandăm proverbul: „Paște, murgule, iarbă verde!”. Murgului, personal, nu-i recomandăm să pască, întrucît în acest caz se va înțepa cu spini pe bot.

Art. 6. Deocamdată nimeni nu este informat cînd va putea murgul să pască iarbă verde. Cine știe, poate la... paștele cailor!

După cum am arătat de la început, resortul pentru neîngrijirea pășunilor din comunele respective nu s-a înființat încă, dar el activează conform regulamentului de mai sus. În schimb, există un resort care trebuie să îngrijească pășunile și care nu funcționează după nici un regulament. Și nu-i grav că lipsește regulamentul. Da-i grav că lipsește o pășune corespunzătoare prin partea locului.

V. P.

DICȚIONAR DE EXCURSIE

A N E C D O T E
C L A S I C E

Balzac îl prindea mereu pe îngrijitorul său cu minciuni grosolane.
— Minciuna e cel mai urit lucru — îl certa el. Nu e frumos să minți pe aproapele tău.

— Dar, d-le Balzac, cum se face că de câte ori bate portărelul la ușa noastră mă trimiteți să spun că nu sinteți acasă?

— Portărelul nu este aproapele nostru — răspunse morocănos Balzac.

Van Dyck trecind odată pe stradă fu salutată de un pretins pictor:

— Salve, colega!
— De ce colega? Aveți și dv. reumatism? răspunse zimbând celebrul pictor.

Un editor vrînd să publice niște desene pentru o carte l-a solicitat pe vestitul pictor Menzel din München.

— Vă costă 250 de taleri — îi comunică acesta.

— Nu-i prea mult pentru o oră cît vă va lua timp desenele?

— Nu — răspunse pictorul — pentru că mi-au trebuit șaizeci de ani de învățatură.

În fața marelui fizician Roentgen se afla pentru a doua oară un student care nu avea decît foarte puține cunoștințe și-l întrebă ce profesori a avut la cursuri. Studentul răspunse corect.

— Vezi că merge mai bine ca data trecută? spuse fizicianul. Acum măcar știi profesorii pe care trebuie să-i audiezi.

Cunoscutul actor de teatru și cinema Jules Berry nu-și învăța niciodată rolurile. El intra totdeauna în scenă, fără să-și fi învățat decît în mod superficial rolul, ceea ce îi punea, de multe ori, în mare încurcătură pe partenerii lui. La înmormîntarea lui, Yves Mirande șoptește prietenului care se afla

lingă el: — E prima dată cînd i se cinstește memoria!

Niște prieteni îi solicitaseră lui Tristan Bernard să le dea două locuri de favoare la reprezentația uneia din piesele lui care, însă, fusese o cădere.

Trimițîndu-le locurile cerute, Tristan Bernard le însoți de aceste câteva rînduri: Veniți înarmați, locul e pustiu.

Un tînăr autor îi încredințează lui Alfred Capus, textul piesei pe care o scrisese, sperînd că renumitul

autor dramatic și umorist o va citi și îi va putea da sfaturi utile.

După nenumărate vizite, tînărul își dă seama că acesta nu i-a citit și nu-i va citi niciodată piesa. Vrînd însă să folosească marea experiență a dramaturgului îl rugă:

— Maestre, dați-mi cel puțin un titlu.

Capus, care habar n-avea ce conține piesa, îl întrebă pe tînărul autor:

— În piesa d-tale sînt tobe?

— Nu, maestre.

— Dar trompete?

— Nici trompete.

— Ei bine, îi spuse Capus, intitulează-ți atunci piesa: „Fără tobe, nici trompete!”

Autobuz

*Din zorii zilei pînă seara
Ne poartă duși pe patru roate
Și ca școlarii, el dă vara
Examen de... capacitate.*

Cozonac

*Cu stafide, mac sau nucă
E adus ca să se ducă
Și se duce fără normă
Intrucît este în... formă.*

Damigeană

*Cu nespun nesaț înghite
Vinul cel de vișă veche,
De aceea, pasă-mi-te,
E mereu... într-o ureche.*

Iarbă verde

*Decor poetic unde vine
Orășenească omenire,
Loc care spre amurg devine
Bufet cu autoservire.*

Miel

*Cît trăiește prin poiană
Vai de el, se coace-n blană.
Iar apoi este dator
Să se coacă în... cuptor.*

Ciocirlie

*În azuriul teritoriu
E-o cunoscută primadonă
Ce și-a inclus în repertoriu
Doar muzică autohtonă.*

Pătură

*În pădurea răcoroasă
Are-un scop determinat:
Mai întîi devine masă
Și apoi... devine pat.*

V. D. POPA

U N A P E L

FRAȚI GÎNDACI, trombari, *ipidae*, gize mari sau mai mărunte viețuind în țara asta prin păduri de deal sau munte, oropsiți, atinși în soartă de cînd „domnii” pădurari au pornit la luptă cruntă contra neamului de cari; VOI, DEPUNĂTORI DE OUĂ în culcușuri tănuite între scoarța și-ntr-un lemnul ramurilor necojite, între scoarța și-ntr-un lemnul cioatelor de rășinoase, virfurilor retezate și-ncă din parchet nescoase; VICTIME-ale teoriei că parchetele tăiate trebuie — de orice resturi de tăiere — curățate, fiindcă altfel replantarea, cică, nu s-ar face bine; și-a pus cineva-ntrebarea dacă nouă ne convine? Nimenea, de ani încoace, parcă noi gîndacii, bieții, n-am avea aceleași drepturi ca puietii-n ciclul vieții! Ba avem; și-aceste resturi ce rămîn din exploatare ne dau posibilitatea optimă de dezvoltare.

Socotim sosit momentul, vehement, să protestăm. Drept aceea, de urgență ținem să vă convocăm la o mare adunare ca să protestăm în bloc. Vom comunica în termen cînd și-anume-n care loc.

UN COMITET DE INIȚIATIVĂ

...și o TELEGRAMĂ

Anulăm APELUL. Stop. S-a putut ajunge scop deocamdată parțial respectiv pe plan local. Precizăm fapte concrete: s-au găsit șapte parchete încă anșart exploatare și rămas necurățate la sfîrșit de 62. Stop. Avut grijă de noi unii funcționari drăguți de la I.F.-ul Rădăuți și ocolul nu putut noi plantațiuni făcut respectiv întîrziat acțiune replantat. FRAȚI GÎNDACI aici de noi. Stop. Veniți cu toți în roi. Resturi berechet parchet.

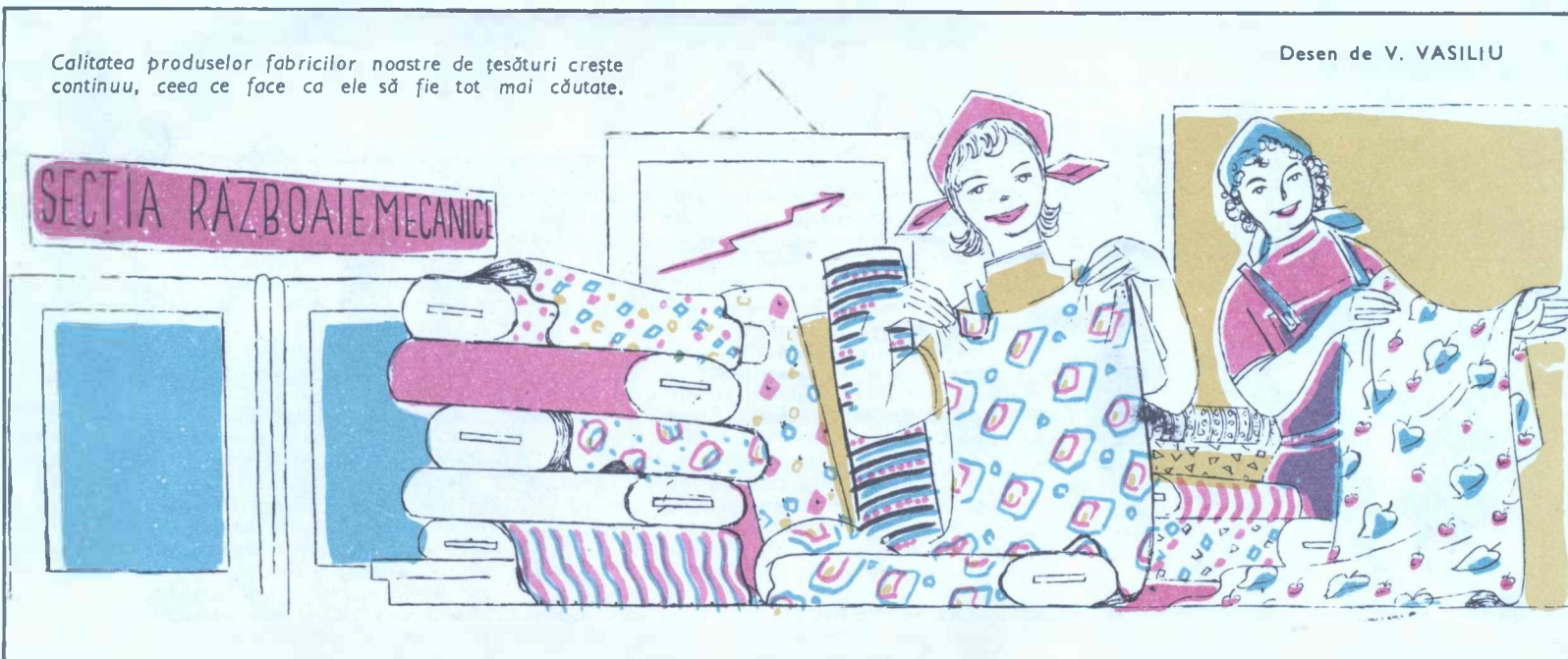
Tot aceiași COMITET

P. conf.
I. THEODOR
(Florin Iordăchescu)

* *Intreprindere forestieră.*

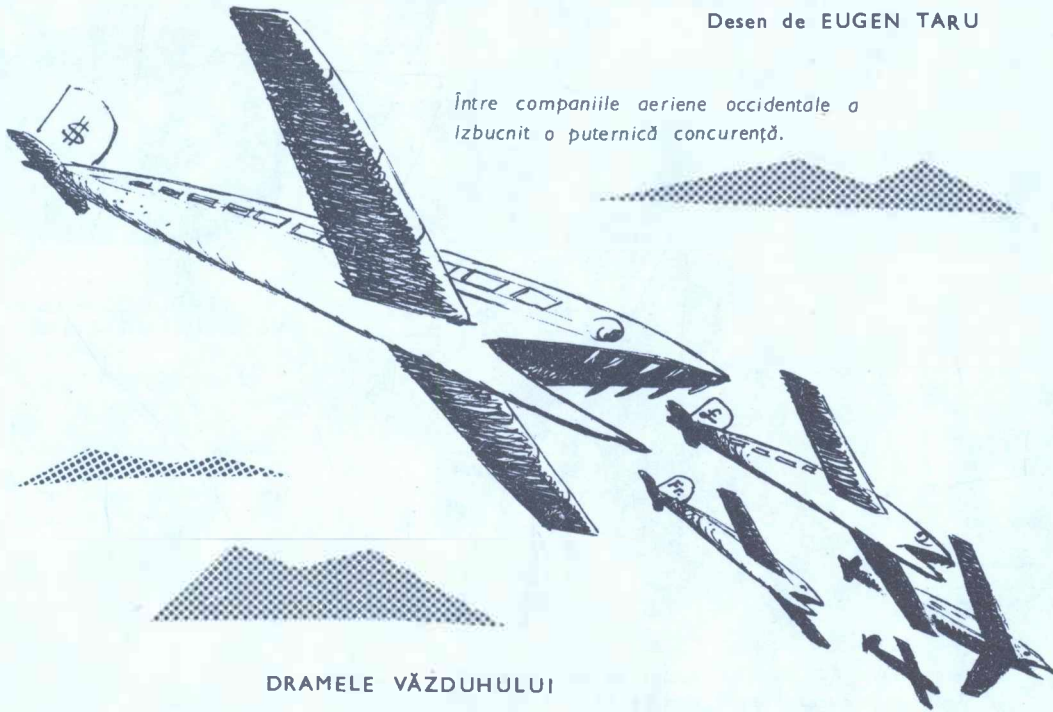
Calitatea produselor fabricilor noastre de țesături crește continuu, ceea ce face ca ele să fie tot mai căutate.

Desen de V. VASILIU

— Noi la... război... realizăm numai victorii!!!

Desen de EUGEN TARU

Între companiile aeriene occidentale a izbucnit o puternică concurență.

DRAMELE VĂZDUHULUI

DIN
ZONA
DOLARULUI

Aventurile primarului din Busana

Într-o zi, primarul din orașul Busana (Italia) și-a propus să răspundă urgent la următoarea problemă: ce face un primar, dacă n-are parale destule? Răspunsul este simplu: dacă n-are parale, primarul se împrumută de la adjunctul său. N-a trecut mult și o nouă problemă arzătoare a apărut în fața primarului: ce face un primar atunci când economiile adjunctului s-au terminat? Aici, există două răspunsuri: primo, se înlocuiește urgent adjunctul; secundo, se împrumută bani de la o bancă. Următoarea întrebare sună cam așa: ce face un primar, dacă a împrumutat de la bancă atîția bani, că începe să dea de gîndit? La această întrebare, primarul n-a căutat nici un răspuns. A căutat un... conte bogat și, introducîndu-se în casă ca majordom, i-a șterpelit bijuteriile. Și cu asta i s-a îmfundat: primarul a fost prins și închis. Morala: primarul nu trebuie să jefuiască pe conți. Pentru asta, există contribuabili...

Cămășile asociației simfonice

Asociația simfonică din San Francisco se ocupă în orele libere și cu... moda. Așa, ultimul model lansat este o cămașă albă avînd imprimate niște portative iar pe ele bucăți de Brahms și Bach. Pe o cămașă cu mîneci lungi și manșete duble încap o simfonie întreagă. Pe o cămașă cu mîneci scurte încap simfonia... neterminată. Pe cravată, încap și acolo un allegro. Iubitorii de muzică de operă sînt nevoiți să umble, probabil, în pijama, iar pentru amatorii de twist desigur că cea mai potrivită ar fi o cămașă... de forță. Moda aceasta mai e cunoscută și sub numele de cultură în do major. Dar nu pare. Pare mai mult cultură în... dodi-ez!

V. P.

Nu de mult, ministrul de finanțe al Franței a anunțat în Adunarea Națională că vor fi majorate tarifele feroviare precum și taxele pentru folosirea energiei electrice. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, a mai anunțat că vor fi instituite noi impozite indirecte.

Dupa aceasta, ministrul n-a mai anunțat nimic. Se zice însă că foarte curînd va avea din nou de spus ceva. Ceva... scump pentru toți, bineînțeles!...

O știre sosită din Ecuador menționează că direcțiunea fabricii textile „SAN-ANTONIO” din orașul Guayaquil a îndepărtat, cu sprijinul zelos al autorităților locale, pe conducătorii sindicali din fabrică, deoarece aceștia revendicau respectarea drepturilor sindicale ale salariaților.

Ce era să facă biata direcțiune de la „SAN-ANTONIO” în asemenea situație? A apelat și ea la singurul ei drept. Dreptul de a face orice pofteste!...

Guvernul olandez a comunicat oficial că a cedat R.F.G.-ului o regiune de frontieră totalizînd 16 000 acri. De ce suprafața regiunii în cauză a fost anunțată în acri, nu știm exact, dar se bănuiește că s-a avut în vedere folosirea unui termen cît mai adecvat cu starea de spirit a olandezilor la aflarea acestei știri!...

D. M.

DINTR-UN CARNET DE ÎNSEMNĂRI

Cu ocazia unor dezbateri în prima Cameră a parlamentului din Haga s-a cerut ca trupele vest-germane care vor staționa în Olanda să rămînă în cazărmi în zilele care ar putea aminti „evenimente neplăcute” din timpul ocupației fasciste.

Adică, 365 de zile pe an. În rest, liber!

Familia lui Ngo Dinh Diem investește importante sume de bani pentru cumpărarea de săli de cinema la Paris.

Spectacolul de la Saigon se apropie de sfîrșit!

Arhiepiscopul catolic din San Francisco a promis unui enoriaș că va ajunge în rai dacă-și va lăsa averea moștenire bisericii locale.

Scumpe sînt căile domnului!

În numărul din 1 Mai „Frankfurter Allgemeine Zeitung” scria: „Proletariatul a dispărut. Muncitorii, ca toți cetățenii, sînt membri ai unei societăți fără clase”.

Să mai spună cineva că ziarele vest-germane sînt lipsite de umor!

S. B.

„START”

Desen de AL. GIURGIU (Cluj)

PENTRU COMPLETAREA
VOCABULARULUI LIMBII ROMÎNE
MODERNE

FISOFAGIE (fisofagii s.f.) — Boală de care suferă unele aparate de telefon public. Este o maladie atonică, ceea ce înseamnă că aparatul bolnav rămâne fără ton, oricâte fișe i-ai introduce în corp. Înghite fișele cu o frenezie de fanatic și o poftă de diabetic. Acestea sînt semne sigure că aparatul a devenit **fisofag** (mîncător de fișe). Fisofagia este o boală care are și complicații matematice prin aceea că, la scoaterea fișelor din aparat, se constată că numărul acestora nu este egal cu numărul convorbirilor efectuate (ca la aparatele sănătoase) ci este egal cu... numărul fișelor introduse de cetățenii păgubași. Unii combat această boală a telefoanelor publice prin aplicarea unei cataplasme sub forma unei tăblițe cu inscripția DEFECT. Această boală poate surveni și din cauză că unii cetățeni nerăbdători îi aplică

PUMNŌPLASTIE (pumnoplastii, s.f) tratament care constă în aplicarea repetată a unor pumni zdraveni pe tot corpul aparatului. Este un tratament contraindicat deoarece vatamă și alte organe ale aparatului în afara celor interesate în venirea tonului, și mai este și un tratament fără efect, deoarece deși este aplicat ca să-i vină tonul, aparatul poate rămîne mut pe viață.

RUFETALARE (rufetalări s. f.) Acțiune a unor locatari din blocuri, care, pentru a da frumoaselor lor locuințe un caracter cît mai intim, etalează pe balcoanele de la fațadă, rufăria cea mai intimă a întregii familii.

RUFETALOR (oare) cuvînt a cărui apariție anulează o serie de alte cuvinte ca: pod, uscătorie, decență etc.

Pentru evitarea dispariției acestor cuvinte din dicționare, nu rămîne decît să dispară rufele din balcon. Sînt preferabile ghivecele de flori în locul ghivecelor de lenjerie.

GR. ŢEPEȘ

— Bine, dar d-ta nu ai un pic de spirit de economie!
— Eu sînt om serios. Nu mă țin de spirite!

— ... Știi, astăzi nu pot să vin la birou, fiindcă trebuie să stau cu „BĂTRÎNA”!

Epigrame și epitafori

Unui antrenor de box lăudăros
„S-au ridicat în măiestrie
Băieții mei”, se lăuda
Și-n primul meci, drept mărturie
S-au ridicat... de la podea.

Unui astrolog

Carul mic sau carul mare
Nu-i mai fac nici o plăcere
Cînd la zece pași el are
Ditamai... „Carul cu bere”.

S. Loveanu

Unei studente vorbărețe
Asta ti e toana —
Tot mereu vorbește;
La „oral” sărmana
Se mai odihnește!

Ioan S. Pop — Cluj

Unui bucătar dintr-un restaurant,
care servește clienților mîncarea rece:

Propun să se menționeze-n plan
Un fapt ce-ar fi la toți de folosință:
Să se-ncălzească ciorba la cazan
Și bucătarul, Stan, într-o ședință.

Arvinte Valentin — Mangalia

Epitaf unei procesomane
Ea s-a gîndit cu siguranță:
Chiar dacă pleacă dintre noi
Va fi prezentă în instanță
La judecata... de apoi.

Unui umorist

A plecat scîrbit din lume...
Cică astea nu sînt glume.

I. Ramură

Unui prefăcut

Oare dînsul doarme-n pace
Sau și-acuma se preface?

Huțu Vasile
com. Bărăgan

Unui rușinos

În pămînt intră, în fine
Dar acum, nu de... rușine.

Unui dezordonat

Este prima dată cînd
E și dînsul pus la... rînd.

P. Marian
Cluj

DIN JURNALUL UNUI ALPINIST

● Ar fi mai ușor să începi alpinismul prin a coborî.

● Pe cît posibil, e bine să întreb unde e cabana, înainte de a te rătăci.

● Cort: Casă la pachet.

● Rucsac: Cămară la spî-nare (cocoșă demontabilă).

● Ghidul este responsabil cu respectarea timpului parcurs, dar nu și cu cea a timpului probabil!

● Ultimele cercetări au dus la concluzia că, în pădure, copacii se pot dezvolta destul de bine și fără încrustări de inimi și de nume.

N. CORNEA

— Aș vrea să mai ieșim și noi împreună!
— Foarte bine! te conduc pînă la „Alintara”, tot mă duc la o țuică cu prietenii.

— Poftiți halbele comandate!
— Mă: adu una, că a venit și nevastă-me!

— Spune, dragule, nu-i așa că ție îți plac afumăturile?...

„Cunoștințe“ profesionale

Andrei Mălăescu lucrează la laminorul de platine al Uzinei „Oțelul Roșu“. Conform schemei, este prim-laminator. Conform graficului de producție, este ultim laminator, adică codaș.

O vreme, omul a fost șef-laminator. În această funcție lucra pe brinci. Cum vedea în secție un tinăr, îi dădea brinci. Muncitorul respectiv se pomenea la podea, pentru că nu era sprijinit... de conducerea secției, ca Andrei Mălăescu. Pe urmă, a căzut și șeful-laminator... pe funcția mai mică de prim-laminator în care este și astăzi. Dar și în această muncă el continuă să cadă. Cade... pe grafic, echipa lui fiind ultima, tocmai din cauza „primului“ laminator. Totuși, conducerea secției nu este de acord cu schimbarea lui în muncă. Cică, omul corespunde. Într-adevăr corespunde... rubricii de față.

Roade... în scripte

Pomii fructiferi dau roade în livezi sau în curți. La cetățeanul Ion D. C. Ilea din Mîneciu Pămînteni, raionul Teleajen, au dat roade în... scriptele sfatului popular comunal, unde a fost trecut dator cu o sumă. Însă pentru culegerea unor asemenea roade nu s-a venit cu coșurile. În repetate rînduri s-a venit cu... somații de plată. Cică, Ilea datora banii aceștia pentru stropirea pomilor din grădina sa în perioada 1956-57 împotriva dăunătorilor. Degeaba a arătat omul că pe atunci, neavînd nici un pom, nu putea să aibă dăunători.

A făcut citeva contestații și la comună, și la raion, dar pînă în 1963 n-a venit nimeni. Abia la 15 ianuarie a.c. a venit la locul său de muncă... o poprire reprezentînd prima rată din datorie. Văzînd că fără pomi are totuși dăunători... în salariu, s-a dus din nou la sfatul popular comunal. Dar cei de acolo, în locul banilor reținuți, i-au dat adeverința nr. 301 din 28 ianuarie a.c. Prin ea se atesta că Ilea posedă 12 pomi tineri, fără rod, plantați... cu doi ani după ce s-a făcut în comună stropitul livezilor pentru care trebuia și el să plătească.

Pînă la urmă, secția financiară raională Teleajen a găsit că Ion D.C. Ilea nu trebuia să plătească ceea ce a plătit pentru niște pomi care aveau rădăcini adînci în... scripte. Deci contestațiile lui au dat roade. A durat cam mult, pentru că și cei de la raion au avut o... rețineră dăunătoare.

RONDELUL UNUI FĂȚARNIC

Limbă dulce; zîmbet bun,
Vorba miere și povață...
N-are vipere-n mustață
Nici stomac de căpăun.

Rîde moale, se răsfață,
Ochii lui sînt flori de prun...
Limbă dulce, zîmbet bun,
Vorba miere și povață.

Dar adesea afli-n viață
(Cînd te frige sub zăbun!)
Că și-a copt-o, cum să spun? —
Tocmai cel ce-avea (pe față!)
Limbă dulce, zîmbet bun!

STELIAN FILIP

Mult zgomot pentru... vecini

O variantă a piesei „Mult zgomot pentru nimic“ ar putea scrie un dramaturg dacă ar locui numai cîteva ore în imobilul din str. Zugravi nr. 1 din Iași. Și ar putea s-o intituleze „Mult zgomot pentru... vecini“. Adică pentru vecinii soților Elena și Anghel Radu de la această adresă. Cică pe Anghel Radu... l-a chemat întreaga stradă la liniște. Dar el a refuzat, fiind împotriva... autolinștirii.

Cei doi soți se împacă bine... unul cu altul, dar ambii nu se împacă cu nimeni de pe strada lor. Cu ei, din te miri ce, se pornește scandalul. De aceea, între cetățenii de pe str. Zugravi circulă un proverb: „Ziua bună se cunoaște... dacă nu te întilnești cu soții Radu“. Dacă te întilnești, se adeverește zicala: „Bună ziua și-am dat, belea mi-am căpătat!“ Că, după ce vecinul deschide gura, cei doi deschid... scandalul.

Intrucit s-au certat cu toți vecinii, cei doi au „terminat“ strada. Așa că, probabil, au de gînd să se mute într-o altă locuință pe o stradă mai lungă, ca să n-o „termine“ și pe asta repede. Preferă orice cartier din Iași, cu excepția Pietții... Unirii. Că, deh, așa ceva nu intră în principiile soților Radu.

VICTOR THEODOR

LOGODNA

neîmplinită

Nefericita mea prietenă,

Sînt o durere nesfîrșită acum cînd trebuie să-ți anunț ruperea logodnei noastre. Simbătă, la ceaiul dansant de la Mircea, mi-a crăpat obrazul de rușine, constatînd că habar n-ai să dansezi twist. Spune și tu dacă în astfel de condiții noi doi mai putem întemeia o căsnicie trainică? Imposibil, draga mea, și mă doare pentru că te-am iubit, cum n-am iubit pe nimeni alta... pe trimestrul în curs. Tot la ceaiul acela am mai constatat că n-ai nici măcar intuiția elementară absolut necesară unei tinere care se respectă și are respect pentru twist. Ți-am demonstrat doar ce ușor de asimilat este dansul acesta: îndoii genunchii, te lași pe virful picioarelor, dai capul înapoi de trei ori consecutiv cu mișcări fulgerătoare în timp ce brațele și le agiți de-a lungul trupului de-așa manieră încît să imiți o criză de delirium tremens, apoi scoți niște strigăte guturale ca de urangutan lovit în cap cu nuci de cocos sau cu oricare alt corp tare de formă rotundă și p-ormă te rezezi cu capul înainte că tot nu te costă treaba asta. Nu trebuia să te impresioneze faptul că imbecilul de Mircea mi-a pretins costul integral al șifonierului său în care nimerisem cu capul; la urma urmei și eu mi-am pierdut în apartament la el trei vertebre în timp ce dansam figura 16 combinată cu 21 și ca atare n-am să-i dau nici un ban pînă nu-mi restituie anatomia pierdută.

Dat fiind ignoranța ta în materie de twist, ești liberă să te logodești cu un ignorant ca și tine. Am să trec să-mi iau înapoi inelul de logodnă poate săptămîna viitoare, dacă pînă atunci medicii vor reuși să-mi aducă bărbia în poziție normală că, momentan, mă aflu cu gura la ceafă în urma executării în bune condițiuni a figurii 59 din cel mai duos și estetic dans creat de creierul uman încins la 40 de grade C... twist, dom'le!...

Adio,

TEDY

pt. conf. VASILE RĂDULESCU

Desen de N. CLAUU

Se mai întîmplă, cînd se exagerează cantitatea de ambalaj.

CLIENTUL: — Dacă mai intră și ceva brînză în litra aia de hîrtie, pune-mi-o direct pe piine.

— Nu știi de ce-o fi supărat șeful pe mine, că doar nu-i cer nici un ban pentru „invențiile“ astea...

Desen de VIKY ALEXIU

ÎN CONCEDIU

Ea: — Știi că am uitat reșoul în priză?
El: — Nu te necăji, nu se va întîmpla nimic, fiindcă eu am lăsat în schimb robinetul deschis!

Desen de N. GHENADIE

URZICA

Nr. 12 • 30 Iunie 1963

SOARELE: – Îți jur, Valentina Tereșkova, că ești prima femeie pe care o cunosc!